

Tale om en virkelig Decentralisation. Hele Forfjellen er, at man ikke kan købe Klædningsstykkerne, hvor man vil, men maa gaa til Varedepotet. Disse 38,000 Rd. ere jo ikke noget saa stort Beløb i Forhold til den hele Anskaffelse af Munderingsstykker, at man kunde sige, at Regtelsen af Beløbet kunde medføre nogen særlig Fare for Hæren; men bevilge vi dem, opnaa vi for det Første, at Afdelingsførererne virkelig blive ansvarlige for Beholdningerne af Munderingsgager ved deres Afdelinger, og vi opnaa dernæst, at Regnskaberne kunne komme til at stemme overens med Finantsloven og komme til at ligge klarere og tydeligere for, hvorimod jeg ikke ser, at der er nogen Mulighed for at tilvejebringe denne Klarhed i Regnskaberne, naar vi vedblive at gaa frem paa den hidtidige Maade. En Ting maa jeg endvidere bemærke, og det er, at, naar det erkjendes, at Slidsatserne, som de nu staa, ere for lave, saa gaar det ikke an at sætte Værdien af Beholdningerne ved Varedepotet lige stor ved næste Finantsaars Begyndelse og ved dets Slutning; man maa absolut sætte Værdien lavere ved Slutningen af Finantsaaret end ved Begyndelsen af det. Der er vel derimod indvendt, at i indeværende Finantsaar er der extraordinært anskaffet Munderingsgjenstande for omtrent 120,000 Rd., og at Beholdningen altsaa vel vil kunne svare til den Sum, hvorfor den staa opført paa Finantsloven, og som er den samme, hvormed Beholdningen var opført ifjor. Det er muligt, at dette forhold sig saa, men det faar i alt Fald kun Indflydelse paa Beholdningens Værdi ved næste Finantsaars Begyndelse, men ikke ved dets Slutning. Men komme vi først dertil, at vi have en større Beholdningsværdi ved Begyndelsen af et Finantsaar end ved Slutningen, saa gaar Beholdningen gradvis nedad, og vi kunne da ikke saa den op igjen til den Størrelse, den maa have for at tilfredsstille Hæren, uden ved extraordinære Bevillinger, og det er dog aabenbart en Modsigelse saaledes ved extraordinære Bevillinger at opretholde de Beholdninger, som ordinært nødvendigvis maa være tilstede for Hæren. Det andet Punkt, som den sidste ærede Taler omtalte, og hvort jeg er enig

med ham, er dette, at man ved flere Poster, som ere kalkulatoriske, maa gaa over til at regne noget mere rundelstgt, end man hidtil har gjort. Jeg skal oplyse dette ved nogle enkelte Tal, som vistnok ville være slaaende for det ærede Thing. Brødpriiserne beregnes saaledes til 2 $\frac{2}{3}$ Sk. pr. Pund. Nu vil det ganske vist ikke have nogen stor Indflydelse paa Balancen, enten man giver 2 $\frac{2}{3}$ Sk. eller 4 Sk. for et enkelt Pund Brød, men derimod faar dette Forhold efter den Maade, hvorpaa Pundene ere opsummerede ved Hæren, en ikke ubetydelig Indflydelse. Finantsudvalget har tilskrevet Krigsministeriet og forespurgt, hvorfor man ikke har forøget Prisen paa Brød, da man dog ikke kan saa Brød for den Pris, som gennemgaaende har været opført i de sidste 5—6 Aar, og dertil har Ministeriet svaret, at man ikke fandt Anledning til at fravige de nuværende Satter. Nu har jeg vel hørt, at der mellem et tidligere Finantsudvalg og Regjeringen er passeret Noget, som gik ud paa at fastholde denne Sats for Brødpriiserne. Det er imidlertid Noget, jeg ikke har slaaet efter, men det er dog klart, at naar der virkelig er en betydelig Uoverensstemmelse mellem Satterne og de virkelige Brødpriiser, da maa Satterne forandres. Fremdeles er der Fouragepriiserne. Hvad saaledes angaar Havrepriiserne, da tager man Gjennemsnittet af de sidste 10 Aars Kapitelstart. Dette Gjennemsnit lægges til Grund for Beregningerne, og denne Beregningsmaade gaar gennem de forskellige Ministerier. Men der er ogsaa andre Ting, som høre til Fouragen; der er Palm og Hø. I saa Henseende staa Krigsministeriet alene, og her har man holdt sig til de gamle Satter. En tredje Ting er Sygeportionerne, som ere ansatte til 3 Mk., men vistnok burde sættes til mindst 4 Mk. Denne Forfjæl har dog ikke saa meget at sige, idet der her er dobbelt Kalkulation. Den ene for Antallet af Sygedage, den anden for Portionernes Pris, og Sygedagene have i alle Regnskaberne været færre end beregnet i Budgettet, saa at det ene er gaaet op imod det andet. Gaar man nu tilbage til de 3 sidste Finantsaar, for hvilke der foreligger Statsregnskaber, saa vil det ses, at der i Finantsaaret 1867—